

SNEŽENI MOŽ

Gerda Marie Scheidel

Sredi šiirne poljane je stal sneženi mož. Dolg korenček je imel za nos, na glavi pa velik klobuk. Stal je tam in kislo se je držal.

Kamorkoli je namreč pogledal s svojimi črnimi očmi, povsod je bil sneg. Sam sneg. Beli sneg.

Sneženi mož je bil razočaran. Zemljo si je namreč predstavljal drugače. Pisano, ne belo.

Slišal je, da so na zemlji rože. Rože vseh barv. Toda, kje so vse te rože?

Mislil je in mislil: »Tu nekaj ni v redu. Ampak kaj?«

Namrščil se je in zavihal svoj oranžni nos.

»Že vem,« je vzkliknil. »Na napačnem kraju stojim. Rože so drugje!«

Naslednje jutro se je odpravil na pot.

Srečal je zajčka, ki je grizljal zeljni kocen. Vljudno ga je vprašal: »Je to roža?«

»Roža?« Zajček se je od začudenja kar prekopicnil.

»To je zeljni štor, ti štor, in ne roža!«

»Ni roža? Kakšna škoda! Kje bi pa lahko našel rože?«

»Ubogi ti sneženi mož, nikoli ne boš našel rož, ker si iz snega!« je zamomljajal zajček in odskakljajal.

»Da ne bom našel rož, ker sem iz snega!« se je začudil snežak.

Odkorakal je naprej in prišel do gozda.

Drevesa so bila pokrita z belim snegom, le majcena smrečica se je zelenila v bleščechi belini. Skrivala se je pod mogočno smreko, ki je nad njo raztezala svoje veje in jo varovala.

Na sosednjem drevesu je počivala vrana.

»Je to zelena roža?« jo je zamotil sneženi mož.

»Ti si bedak in ne snežak,« se je zarežala črna ptica. »To je smreka in ne roža!«

Snežak je žalostno povetil glavo. »In kje naj iščem rože? Pisane rože?«

»Ubogi ti sneženi mož, nikoli ne boš našel rož, ker si iz snega!« je zakrakala vrana in odletela.

»Jaz, da sem bedak?« je užaljeno zagodel snežak.

»Vrana je bedak, ne pa jaz. In našel bom rože, pisane rože bom našel!

Korakal je dalje. Bila je že noč, ko je prikorakal v mesto.

»Hej, kje je kdo!« je klical po temnih ulicah. »Hej!«

Nihče mu ni odgovoril. Vse je spalo.

»V mestu morajo biti rože. Morajo biti!« je razmišljal snežak. Toda rož ni bilo videti. Nikjer.

»Je to roža?« ga je zanimalo, ko je opazil črnega mačka, ki je stal na cestni svetilki. Njena svetloba je čudovito žarela v temi.

»To je čisto navadna cestna svetilka in ne roža,« je odmjavkal muc.

»Škoda! Kje bi pa lahko našel rože?«

»Ubogi ti sneženi mož, nikoli ne boš našel rož, ker si iz snega!« se je zasmeljal navihani mačon in jo pobrisal.

Mar res nikoli ne bo našel rož? Samo zato, ker je iz snega?

Sneženi mož je bil žalosten in utrujen. Odvlekel se je čez bližnje dvorišče in sklenil, da si bo malce odpočil. Zazehal je in naslonil na prva vrata.

To pa ni bilo pametno. Vrata so se namreč odprla in ubogi snežak se je skotalil po stopnicah v globino. Groza! In kje je pristal?

Prestrašeno se je ozrl naokrog.

Ooo, kako lepo! Česa takega še nikoli ni videl. So to morda rože?

»Ste ... ste ... ve ... rože?« je zajeceljal.

»Ja, rože smo,« je zašepetalo iz vseh strani.

Snežak se je namreč prekucnil naravnost v sredo cvetličnjaka. Lepo toplo je bilo v njem, da rož ne bi zeblo.

»Našel sem rože, našel sem rože! Pisane rože!« je vriskal na ves glas.

In bil je srečen kot še nikoli.

»Od sreče mi je tako lepo toplo pri srcu,« je vzdihnil. »In tako sem utrujen,« je še zastokal in legel med rože. Oči so se mu kar same zaprle. Bilo je kakor v sanjah ...

In kaj je sanjal? Ležal je na travniku med pisanimi rožami.

Zrak je dišal ... in sonce je tako prijetno grelo.

... in potem ... je bilo njegovih sanj konec.

»Glej no, glej!« je zjutraj zaklical stari vrtnar Pecelj, ko je vstopil v cvetličnjak.
»Je bil tole sneženi mož? Vse tako kaže. Le kaj je počel tukaj? Ven z njim!«
Vzel je lopato in zmetal na dvorišče tisto, kar je ostalo od snežaka.

Sneženi mož! Na žalost si bil iz snega in zato res ne bi smel hrepeneti po pisanih rožah! Zdaj pa imaš! Od tebe je ostal le majhen moker kupček.
»Ubogi snežak!« so zaklicali otroci, ko so ga zagledali. »Postavimo novega!«
Iz malega kupčka so naredili veliko kepo ... in še eno ... in še eno. Valili so jih po snegu in bile so vse večje in večje.

Potem so jih postavili drugo na drugo, na levo in desno stran so pritrdili roki, v sredino zgornje kepe so vtaknili dolg korenček za nos, pa še dva koščka oglja za oči. In na vrh so poveznili velik klobuk.
Novi snežak je bil pravi junak.

In ni se kislo držal. Ne, ni se kislo držal.
Novi sneženi mož se je smejal. Mislil je namreč na rože. Na pisane rože.